

Kracht naar Kruis

STICHTING EVANGELISEREND LECTUURFONDS VOOR CHRONISCH ZIEKEN EN OUDEREN

no. 5 • December 2022 • 80ste jaargang

Adventsmeditatie

Vervulde advenstverwachting

"Geloofd zij de Heere, de God Israëls, want Hij heeft bezocht, en verlossing te weeg gebracht Zijn volke;"

Lukas 1 : 68

Zacharias werd vervuld met de Heilige Geest. Het was op een bijzonder moment. Zijn zoontje werd besneden. Welke naam moet hij krijgen? Zijn vader die vanwege zijn ongelof maanden lang niet kon spreken, schrijft het op: Johannes is zijn naam. Die naam betekent : de Heere is genadig. Zacharias erkent dat God de eer toekomt. Dat werd een grote bevrijding voor hem.

Hij had het woord van de engel in ongelof betwijfeld, ja afgewezen. De ongelovigheid waarvan we zo'n last kunnen hebben. Wat staat de gelovige zichzelf daarmee in de weg! Je doet tekort aan de rijkdom van Gods genade. De engel had Zacharias gezegd dat hij om zijn ongelof niet zou kunnen spreken totdat de dingen die hij had verkondigd, geschied waren. Dat was de bestraffing op zijn ongelof. Zo is Zacharias gebracht in de weg van tuchting. De Heere moet soms een diepe weg met ons gaan om de macht van de ongelovigheid te verbreken. Die doorbraak kwam er bij Zacharias. Als hij de genade van God belijdt in het uitschrijven van de naam Johannes wordt zijn tong losgemaakt. Vervuld met de Heilige

Geest gaat hij al profeterend, God groot maken.

In deze profetische lofzang openbaart Gods Geest verborgen dingen. Zacharias is vervuld met dank en verwondering. Het eerste wat hij uitsprekt is de lof aan de HEERE. hij prijst de God van Israël.

Stemmen we er mee in? Wat heerlijk om God groot te maken als de kracht van ongelof wordt verbroken! De HEERE werkt in het geopende hart Zijn heil. Is dat niet het grote doel van Gods werk: dat Zijn Naam wordt geprezen en verheerlijkt. Daarvoor is Gods ingrijpen nodig. Want vanuit onszelf zijn we gevoelloos voor het Woord en het heil van God. En wat kunnen ook Gods kinderen soms afgestompt zijn door allerlei omstandigheden zodat de lof tot God ontbreekt!

Maar in de adventstijd komt de HEERE met de doorbraak van Zijn wonderbare macht. Het is de vervulling van Zijn adventsbeloften.

Daarom spreekt Zacharias goed van Israëls God. Aan dat volk Israël is de eer en naam van God verbonden. Maar Israël verkeert in het duister. Er was

In deze laatste maand van dit jaar mogen de heilsfeiten weer volop onze aandacht krijgen. De ingrijpende betekenis van de geboorte van de Zaligmaker en alles wat daaraan vooraf is gegaan en wat daaruit voortvloeit is een bron van heerlijke overdenking. Het is de wens van het bestuur dat onze lezers dat in deze donkere dagen mogen doen. De Heilige Geest geve daarin Zijn leiding. Dan kan de blijdschap van kerst ons hart vervullen. Het geeft troost en moed om de toekomst tegemoet te gaan. Want de ondergang van deze wereld komt steeds dichterbij. En dus ook de verschijning van onze Koning in heerlijkheid!

We zijn dankbaar voor de bijdragen die aan dit nummer zijn gegeven. Namens alle schrijvers wensen we u gezegende feestdagen toe. Dat de HEERE Zijn Aangezicht over ons doe lichten om zo het nieuwe jaar in en door te gaan!

H.I. Ambacht
ds. J.P. Boiten

weinig oprecht geloofsleven. Het volk verkeert onder overheersing van de vijand. Maar God blijft de God van Israël, ondanks hun ontrouw. Israël draagt het heil dat God heeft beloofd. In het zaad van Abraham zullen alle geslachten der aarde gezegend worden. Maar hoe zal dat ooit kunnen gebeuren? Als het aan het volk zelf ligt, komt er niets van terecht. Misschien moet u dat ook van uzelf zeggen. De beloften van de HEERE zijn groot en rijk. Maar wat voor verwachting heb ik? Opnieuw is het advent en kerst, maar kan ik zingen van dat heil? Van onszelf zijn we soms zo

gevoelloos voor Gods Woord. Gods kind kent ook tijden dat zijn gemoed niet wordt geraakt door de boodschap van genade. Er is geen glans en smaak aan de dingen van Gods heil. Geen blijdschap en verwondering over de grote daden van God. Moeten we dat niet als schuld belijden? Dat kan en mag want de HEERE blijft Dezelfde. Zo zingt Zacharias van het hoog bezoek van God. Want Hij is de God van Israël. Werkt zijn lofzang aanstekelijk? Advent verkondigt ons juist dat het heil van

Advent

Nu Gij weer haast tot ons zult KOMEN
heb ik niets dan mijn angstig hart,
geschonden door verdriet en dromen,
-een vogel in het net verward -

heb ik niets, dat ik U kan geven
dan schaamte en ontgoocheling;
de vruchten van een kostbaar leven
dat tot een trage dood verging.

Ik zal Uw kerstfeest eenzaam vieren
daar ik niet in Uw stad durf gaan,
afgunstig op de stomme dieren,
die snuivend rond Uw kribbe staan.

Maar Heer', dit niet alleen: mijn lijden
is door Uw lijden weggedaan;
daarom zal ik mij zeer verblijden;
en, zo ik al moog buiten staan,

Uw licht doordringt al 's werelds wanden,
o Kind, Gij Heer' van al, dat is,
zie hoe verheugd mijn ogen branden:
Uw licht is mijn behoudenis.

Koos van Doorne

God komt. Zoek het niet bij u zelf. Het is God Die op bezoek komt!

Dat is het grote wonder. Het leek alsof God was geweken. Wil God nog omzien naar Zijn volk? Waar blijkt Zijn trouw nu, waar Zijn eer? Maar God heeft Zijn volk bezocht! Hij houdt nooit op in gunst aan Zijn volk te denken. In de geboorte van Johannes ligt het bewijs. God vervult Zijn beloften op ongedachte wijze. Johannes zal groot zijn voor de Heere. Hij zal velen van de kinderen Israëls bekeren tot de Heere. Nu is de tijd van de vervulling aangebroken! De Heere komt, Hij bezoekt ons met Zijn heil! God neemt Zijn Israël op. Dat volk ligt neer in hulpeloosheid en wordt versmaad. God komt met Zijn gave uit enkel genade. Daarvan is het bezoeken dat God ons doet een zegen. Hij opent Zijn heilsfontein in de komst van Jezus Christus. Hij schenkt uit de volheid van de Zaligmaker steeds genade. Als onze ziel met dat bezoek wordt vereerd, worden we met blijdschap vervuld. Dan worden de grote daden van de Heere voor ons duidelijk. Zijn genadewerk wordt verklaard en we gaan in Jezus en Zijn verdienste zien dat Hij verzoening heeft aangebracht. De gerechtigheid en vrede ligt in Hem. Door het geloof in Jezus Christus hebben we eeuwig leven. Zijn eeuwige gunst tegenover mijn zonde en schuld is groot! Zacharias mag getuigen : Hij heeft verlossing te weeg gebracht. Deze verleden tijd betekent niet dat alles al is voltooid. Maar in deze gebeurtenis van de geboorte van Johannes ligt wel alles besloten wat God heeft beloofd.

Door de geschiedenis heen heeft God veel verlossingen aan Zijn volk geschonken. De banden van Egypte, Assur en Babel werden verbroken. Nu wordt ook de macht van de Romeinen te niet gedaan. Want de verlossing die

Zacharias noemt is de loskoping. Het is verlossing van de schuld. Dat kan alleen gebeuren door vrije ontferming. Die weldaad van Israëls God wordt nu geopenbaard. Het zal de loskoping zijn, niet door zilver of goud, maar door het dierbaar bloed van Christus, als van een onbestraffelijk en onbevlekt Lam. Het is de verlossing die te weeg wordt gebracht door het lijden en de gehoorzaamheid van de Borg en Middelaar. In die verdienste ligt het verbreken van elke band! Dat wordt het deel van "Zijn volke". Dat zijn zij die uit het geloof van Abraham zijn, jood en heiden. Want de verlossing die Jezus Christus heeft aangebracht, is de volkomen genoegdoening aan Zijn gerechtigheid. En daar is van ons niets bij. Het is alles door het welbehagen van God alleen!

Zacharias is met deze lofprijzing bekend vanuit de tempelliturgie. In verschillende psalmen vinden we dit getuigenis van de verheerlijking van de God van Israël. Door het volk wordt dit beantwoord met : "Amen! Amen!" Dat is een zalig advent : instemmen met deze lofzang. Zo de komst van Jezus in het vlees aanvaardden. Het tempelvolk van Israëls God prijst Zijn werk. Gods beloften worden heerlijk vervuld. Komt maakt God met mij groot! O God, mijn hart is bereid, ik zal Uw Naam psalmzingen, o HEERE! Amen zegt mijn ziel daarop!

*H.I. Ambacht
ds. J.P. Boiten*

De opgang uit de hoogte

"Door de innerlijke bewegingen der barmhartigheid onzes Gods, met welke ons bezocht heeft de Opgang uit de hoogte, om te verschijnen, dengenen, die gezeten zijn in duisternis."

Lukas 1 : 78

De priester Zacharias heeft, gelijk de woorden "om te verschijnen" aantonen, het woord "Opgang" in twee betekenissen verstaan; eerst van een plant, of van een loot of spruit, die aanvankelijk klein en gering van aanzien uit de aarde opschiet, zoals dan zulke kleine planten met haar liefelijk groen in de lente meestal sierlijk uit de aarde omhoogschieten. En daarbij gaan onze gedachten vanzelf naar de woorden van de profeet, zoals het staat geschreven in Jesaja 11 : 1. Maar toch heeft het woord "Opgang" in aansluiting aan de profetie van Maleachi (hoofdstuk 4 : 2), ook ontleend aan een vergelijking met de zon.

Maar waarom noemt Zacharias Hem zo en wat voor troost hebben wij aan deze woorden? Was Zacharias dan niet ook één van degenen, die de vertroosting Israëls verwachtten? Wat is er een blijdschap voor de landman, als hij het uitgestrooide zaad na de ontkieming ziet opschieten! Zeg een oude van dagen, die de winter niet meer te overleven denkt, dat de eerste knoppen beginnen uit te botten; zeg een zieke aan na lange, lange nacht van lijden, dat de zon aan het opkomen is, of dat hij zich wel dra aan de zon zal kunnen laven, verwikken en versterken, wat heb je dan die beiden een troost in het hart gegoten!

Doch als de beloften Gods vervuld beginnen te worden, speciaal waar men de Heere in zijn druk lang verwacht heeft, daar wordt een ziel nog heel anders getroost. En nu, deze belofte van Christus! Allerwegen las de

gemeente negentien eeuwen geleden in de Schrift : Hij komt, Hij komt ! Zie uw Koning komt tot u! "Lof zij de God van Israël, de HEER' Die aan Zijn erfvolk dacht!

Dr. H.F. Kohlbrugge

uit : De gouden scepter toegereikt.

Het licht in de nacht

Een wereld in nood
vol dreiging en dood,
Een wereld waar niets valt te hopen.
Verloren in schuld
in donker gehuld,
maar de deur van de wereld gaat open!

Gaat open voor 't licht
Door het Kind dat daar ligt
is God naar de wereld gekomen.
Daalt Hij neer in hun nacht
met Zijn liefde en macht
heeft Hij satan de zege ontnomen.

Gods Heillicht breekt baan,
geen mens kan 't verstaan
Zelfs engelen kunnen 't niet vatten.
Maar hij die gelooft
buigt biddend het hoofd
Dit wonder is niet te omvatten.

Lanerta

Kerstmeditatie

“En het geschiedde, toen de engelen van hen weggegaan waren naar de hemel, dat de herders tegen elkaar zeiden: Laten wij nu naar Bethlehem gaan en dat woord zien dat er geschied is, dat de Heere ons bekend gemaakt heeft. En zij gingen met haast en vonden Maria en Jozef, en het Kindeke liggende in de kribbe” (Lukas 2:15 en 16).

In de Kloosterkerk in Den Haag hangt een in steen gezet gedicht van Jacobus Revius (1586-1658) waarin de kerk wordt vergeleken met de stal waar Christus werd geboren. “`t Is wijsheid naar de stal tot Bethlehem te treden,/ dat is (opdat gij `t weet): te komen in Zijn kerk./Gij vindt er Godes Zoon en Zijn verkoren leden,/al gaat het er wat slecht (simpel en armelijk) te werk”. Dat zegt dus van de kerk (ook van die deftige kerk in Den Haag waar prinses Beatrix vaak kerkte) dat het er niet alles blinkt van het goud. Het “is” er nog wel eens wat. Dat weten wij ook. Maar als je door wat er niet deugt heen kijkt, vind je er Christus en Zijn kinderen.

Onze wereld is een spannende wereld. De vele machten die ons angst aanjagen zijn sterker dan ooit. Maar dat was in de dagen van keizer Augustus niet anders. Jozef en Maria gingen naar Bethlehem niet voor hun plezier. Het was een belastingmaatregel die hen daartoe dwong. De keizer wilde zijn grote rijk kunnen controleren. Wij zijn Jozef niet, maar wij leven ook ver van het paradijs. Wij herinneren ons de toeslagenaffaire en er is veel boerenverdriet en burgerverdriet. Het voelt alsof je tussen de raderen van de liberale zakelijkheid als maar een gewoon mens wordt vermalen. Maar je doet het er mee. Net als Jozef die zich schikte onder het bevel van Rome. “Laten we het nodige inpakken”, zei hij tegen Maria, “Want

we hebben geen keus”. Zakelijk en hard ging het er ook in die dagen aan toe. Maar juist daar doorheen laat God dat grote dat Hij had beloofd geschieden. Jozef komt door het keizerlijke bevel daar terecht waar de Zoon van David moest geboren worden. Zelf die belastingmaatregel draagt daaraan bij. “Ere zij God en vrede op aarde”. Dat is niet een onschuldig versje dat de herders horen zingen, maar dat is een engelenleger dat dat scandeert, dat dat dus aanhoudend roept en zo tegen de macht van de keizer de macht van God stelt. God is de God van de hemelse legermachten. En die treden hier op. Dat is niets iets van onze zoete kerstsfeer, zo`n spreekkoor. Maar dat heeft iets dwingend en dreigend, dat dat leger uitdrukkelijk zegt: “Er is geen macht dan Gods macht!” Dit is geen liefelijk versje, maar het uitroepen van het programma van de geboren Koning. Vandaar de schrik die de herders is overvallen. En vandaar de geruststelling van die ene engel: “Wees niet bevreesd!” Het Kerstfeest staat middenin onze spannende werkelijkheid. Augustus had ook vrede op aarde gebracht. De “Pax Romana”, de “Romeinse vrede”. Die Romeinse vrede werd gehandhaafd met alle geweld. Boer en burger konden zich het beste maar schikken. Maar nu komt God met Zijn vrede. Jezus zal regeren “Als Eén die dient”. Hij geneest de zieken en vergeeft de zonden. Hij voorziet de menigte van brood en wijn. En “Vergeef het hun”, bidt Hij voor Zijn tegenstanders, “Want zij weten niet wat zij doen”. Zo regeert Hij: door ons hart voor Hem als Koning in te winnen! Deze boodschap heeft het

engelenleger gebracht.

Dan vertrekt dat leger weer naar de hemel. In de hemel horen de engelen thuis. "Waren ze maar gebleven", zegt u misschien. Maar ze zijn niet gebleven, want de aandacht moet niet op hen vallen, maar op het Kind. Dat moet slechts aanbeden worden.

De herders hebben het niet over de engelen meer. Want ze hebben van de stal gehoord en van de kribbe; en ze zeggen: "Daar moeten we heen!" En ze zeggen ook niet: "Dat hebben we van de engel gehoord"; maar: "Dat hebben we van de Heere gehoord".

Toen de engelen weg waren, was het weer donker op de wijde velden. Maar ze zeiden niet: "Het was maar een droom". Maar meteen gingen zij op het Kind af. "En zij kwamen met haast".

In de Bijbel staat ook: "Zij die geloven haasten niet". Maar dat is een andere haast. Dat is de haast van de paniek en de angst. Dit een verwachtingsvolle en dankbare haast. Wij zijn vaak zo traag. Lusteloos zijn wij dan in de dingen van God. En we zijn zorgeloos. Overal zijn wij druk mee, behalve met Hem. Maar dan sta je met je rug naar het licht en je staart in de leegte. Je wordt er moedeloos van. Er is veel in ons dat zegt: "Geef het maar op om Christus te zoeken". Maar je kunt het niet opgeven, omdat Hij ons naar de kribbe toetrekt. "En zij kwamen met haast". Dat komt door de engelenpreek waarvan het laatste zinnetje was: "In mensen een welbehagen". Niet in gemodelleerde of gefatsoeneerde mensen. Niet in mensen met een net pak. Maar in mensen. Dat is bijna niet te geloven. Dat wij mogen komen zoals we zijn. En zoals we er aan toe zijn. Even arm als we zijn en even schuldig. Maar toch is dat waar. Waarom is dat waar? Omdat dit Kind even arm is als wij. Nee, nog armer dan wij. Uit de hoge heerlijkheid kwam Hij voor ons naar de aarde. Hij heeft van Zijn rijkdom afstand

gedaan. Christus werd bekleed met ons vlees en bloed. Eén met de mensen werd Hij. Ons lot werd het Zijne.

"Laat ons zien", zeiden de herders, "Het woord dat er geschied is". Dat is niet: "Laten we eens gaan kijken of het waar is". Maar ze gaan hun ogen de kost geven om er van te genieten. Ze verliezen er hun hart aan, aan het woord dat van God geschied is.

Ik weet niet hoe u bent gegaan. En of u al bent gegaan. Dat is heel verschillend. God weet daar van. Maar wij moeten het met die weg van ons maar niet zo druk hebben. Er is geen roem dan van God. "Hij kwam van also hoge, van also veer". Die weg is doorslaggevend. En niet die van ons. Zijn weg is de weg. Later zal Hij zeggen: "Ik ben de weg". Dan zegt Hij niet teveel. Hij heeft de weg gebaad tot de troon. Als je Jezus niet liefhebt zul je Hem niet vinden. Maar wie Hem liefheeft (al is het maar met de liefde van dat je Hem mist. Je mist Hem, maar je kunt Hem niet missen), wie Hem liefheeft zal Hem zeker vinden. Wij vinden Hem dan niet, maar Hij ons. Sta niet stil, zie niet om, totdat u bij de kribbe bent gekomen. Wat een zegen gaat er uit van dit Kind.

"En zij vonden het Kind". Hebben wij dat Kind al gevonden? Dan zijn wij zelf een vondeling en verschoppeling en een schuldenaar geworden. Maar dan heeft de goede Herder ons gezocht en gezien. En naar ons omgezien. En ons uit onze pijn en moeite gered.

Wij kijken nog een keer naar de inscriptie waarnaar de ogen van prinses Beatrix wel eens afgedwaald zullen zijn.

"`t Is wijsheid naar de stal van Bethlehem te treden,/dat is (opdat gij `t weet): te komen in Zijn kerk./Gij vindt er Godes Zoon en Zijn verkoren leden,/al gaat het er wat slecht en armelijk te werk".

Langerak, ds. J.A.H. Jongkind

“Wij hebben zijn ster gezien”

Dit was het, wat de wijzen stimuleerde om Jezus te gaan zoeken : “Wij hebben Zijn ster gezien.”

De meesten van u die Christus zoeken, vinden een grote bemoediging in het feit dat u Zijn evangelie gehoord hebt. U woont in een land waar u de Bijbel hebt, waar de ordinantiën van het huis van God vrij doorgegeven worden. Dit is, als het ware, de ster van Jezus Christus. Zij zijn ervoor bedoeld om u tot Hem te leiden. Merk hierbij echter op dat het al een grote gunst was om Zijn ster te zien. Het was niet aan alle bewoners van het oosten of het westen gegeven om Zijn ster te zien. Deze mannen waren daarom zeer bevoorrecht. Het is niet aan de hele mensheid gegeven om het evangelie te horen. Jezus wordt niet in al onze straten verkondigd. Zijn kruis wordt zelfs niet in iedere plaats verhoogd die tot Zijn dienst is gewijd. U bent begenadigd, om mijn vriend, als u de ster gezien hebt, het evangelie dat naar Jezus wijst. Het zien van de ster bracht voor deze wijzen een grote verantwoordelijkheid met zich mee. Want stel dat ze Zijn ster wel hadden gezien maar er niet op uit getrokken waren om Hem te aanbidden. Dan zouden ze groter schuld hebben gehad dan anderen die zo’n teken van de hemel niet ontvangen hadden en het dus niet hebben kunnen veronachtzamen. O, denk aan de verantwoordelijkheid die op sommigen van u rust die in uw jeugd van een Zaligmaker gehoord hebt. U, voor wie een moeder veel tranen gestort heeft, u kent de waarheid, althans in theorie. Op u rust de verantwoordelijkheid dat u Zijn ster gezien hebt.

De wijzen beschouwden de gunst om de ster te zien niet als iets waar ze het bij

konden laten. Ze zeiden niet : “Wij hebben Zijn ster gezien en dat is genoeg.” Velen zeggen : “Nou, wij komen regelmatig in de kerk, is dat niet genoeg?” Er zijn mensen die zeggen : “Wij zijn gedoopt en de doop bracht wedergeboorte met zich mee. We komen naar het sacrament en krijgen we daardoor geen genade?” Arme mensen! De ster die naar Christus leidt verwarren ze met Christus Zelf en ze aanbidden die ni plaats van de Heere. O, moge geen van u ooit zo dom zijn om te blijven bij uiterlijke ordinantiën!

Als u uw vertrouwen op sacramenten of op kerkdiensten stelt, zal God tegen u zeggen : “Breng niet meer vergeefs offer, het reukwerk is Mij een gruwel. Wie heeft zulks van uw hand geëist, dat gij Mijn voorhoven betreden zoudt?” Wat geeft God om uiterlijke vormen en plechtigheden? Wanneer ik mannen een witte toga zie aantrekken, met sjerpen en een bef, en hun gebeden zie zingen en zich neerbuigen en knielen, dan vraag ik me af wat voor god zij aanbidden. Hij zal wel meer verwant zijn aan de goden van de heidenen dan aan de machtige Heere, Die de hemel en de aarde gemaakt heeft.

O onverstandig geslacht, dat denkt dat de Heere opgesloten wordt in tempels met handen gemaakt dat hij Zich bekommert om uw ambtsgewaden, uw processies, uw poses en uw kniebuigen. U ruziet over rituelen, zelfs tot op de titel en jota. Het is duidelijk dat u de glorievolle Heere niet kent als u denkt dat deze dingen Hem enig genoegens verschaffen. Nee, geliefden, we willen de Allerhoogste graag in alle eenvoud en vurigheid van geest aanbidden en

zullen niet stilstaan bij de uiterlijke vorm, tenzij we dwaas genoeg zijn om te denken dat het voldoende is om de ster te zien en daarom de mensgeworden God niet kunnen vinden.

Let er goed op dat deze wijzen net tevreden waren met wat ze zelf gedaan hadden om bij het Kind te komen. Ze hadden misschien honderden kilometers afgelegd, maar ze praatten daar niet over. Ze gingen er niet verongelijkt bij zitten: "Nou, we zijn door woestijnen getrokken, over heuvels en door rivieren, en nu is het genoeg." Nee, ze moeten en zullen de pasgeboren Koning vinden. Er is niets anders wat hun voldoening geeft. Zeg niet, geliefde toehoorder: "Ik bid nu al maanden lang, ik zoek al weken in de Schriften om de Zaligmaker te vinden." Ik ben blij dat u dat doet, maar laat het daar niet bij. U moet tot Christus komen, want anders gaat u met al uw inspanning en al uw moeiten verloren. U wilt Jezus, niets meer dan Jezus, maar ook niets minder dan Jezus. U moet ook niet tevreden zijn met in de richting te reizen die de ster u wijst. U moet bij HEM komen. Stop niet plotseling vóór het eeuwige leven. Grijp het, zoek het niet alleen en verlang er niet alleen naar, maar grijp het eeuwige leven. En rust niet eerder voordat het voor u een vaststaand feit is dat Jezus Christus de uwe is.

Ik zou graag willen dat u inziet dat deze wijzen niet tevreden waren om alleen in Jeruzalem aangekomen te zijn. Zij hadden kunnen zeggen: "Ah, nu we in het land zijn waar het Kind geboren is, kunnen we er dankbaar bij gaan zitten." Nee, maar: "Waar is Hij?" Hij is in Bethlehem geboren. Welnu, zij gingen naar Bethlehem. En dan lezen we weer niet dat zij, toen zij dat dorp bereikt hadden, tot elkaar zeiden: "Dit is een fantastische plek. Laten we hier gaan

zitten." Niets van dat alles. Ze wilden weten waar dat huis was. Ze kwamen bij het huis en de ster bleef er boven staan. Het was een mooi gezicht om dat huisje te zien met de ster er boven – en dan te bedenken dat de pas geboren Koning daar lag. Maar ook dat was niet voldoende. Ze gingen meteen het huis binnen. Ze rustten niet voordat ze het Kind zelf hadden gezien en Hem aangebeden.

Ik bid dat u en ik altijd zo door Gods Geest geleid mogen worden dat we met niets anders tevreden zijn dan om echt Christus vast te grijpen, een gelovig oog op Christus als de Zaligmaker te slaan, als onze Zaligmaker, juist nu als onze Zaligmaker. Als er één gevaar dreigt waartegen een jonge zoeker moet strijden, dan is het wel het gevaar om het niet tot een hartelijk geloof in Jezus Christus te laten komen. Nu uw hart zo teer is als was, let er dan op dat u geen ander zegel dan dat van Christus ontvangt.

Merk op dat de wijzen niet door het zien van de ster bij Christus vandaan werden gehouden, maar juist erdoor aangespoord om tot Christus te komen. En moge u, geliefde zoeker, vanmorgen ook aangespoord worden tot Jezus te gaan vanwege het feit dat u met het evangelie gezegend bent. U hebt een uitnodiging ontvangen om tot Jezus te gaan. U hebt de bewegingen van Gods Geest in uw geweten die u wakker schudden. Kom dan, kom, wees welkom. Laat deze winterse dag een stralende en vreugdevolle dag voor menig zoekende ziel worden.

*C. H. Spurgeon
uit : Kerst en Pasen.*

Een kind is ons geboren

Een kerstverhaal door André F. Troost

'Een kind is ons geboren...'

Een beetje bedremmeld staat ie voor het loket van het gemeentehuis in Bethlehem.

'En uw naam?'

'Jozef.'

'Nou, van harte gefeliciteerd, mijnheer – en dat het maar een grote jongen mag worden. En hoe had mijnheer hem genoemd willen hebben?'

Het wordt even stil voor het loket van de burgerlijke stand in Bethlehem.

Wat had de engel ook al weer gezegd, in die nacht in Nazareth, in die droom? 'Gij zult hem de naam Jezus geven.'

'Doet u maar 'Jehoshua', mijnheer!', zegt Jozef tegen de geduldig wachtende ambtenaar. 'Ja, dat is de naam: Jehoshua!'

De ambtenaar knikt en neemt traag zijn pen op. Hij zegt niks. Hij mag niets zeggen. Hij mag alleen maar denken. 'Weer een Jehoshua', denkt hij. 'Iets beters kunnen ze zeker tegenwoordig niet meer verzinnen. Het is altijd maar weer Jehoshua of Abraham of Rachel. Zo origineel als een mus in de dakgoot...'

Als ik even mijn eigen verhaal onderbreken mag: daar heeft die ambtenaar wel gelijk in. Jehoshua was toen net zo origineel als nu Jan of Piet of Hendrik – of misschien moet ik in deze tijd wel

zeggen: net zo origineel als Michael, Marco of Patrick. Zo ongeveer de halve wereld heette Jehoshua. In het Grieks werd dat dan 'Jezus', maar Jezussen liepen er ook bij massa's rond. Als je in Jeruzalem één keer 'Jehoshua' of 'Jezus' riep, keken er wel honderd jongens en mannen om. Nee, dat was nou niet echt een naam waar je 'u' tegen zei...

'En de moeder?'

'Maria. Uit Nazareth. Ja, schrijft u maar: Maria van Nazareth. Ze is nog maar heel jong, en ze ligt momenteel in dat huis naast de herberg, u weet wel. Maar het is eigenlijk allemaal in die stal daarachter gebeurd, begrijpt u wel?'

De ambtenaar knikt. Ach wat, elke dag krijgt ie aan zijn loket van die opgewonden vaders die weer zo hoognodig een heel relaas moeten afsteken over de complicaties bij de bevalling...

'En u bent dus de vader?'

Daar had Jozef toch niet op gerekend. Dom, want hij had de vraag kunnen zien aankomen. Wat moet ie nu? Zeggen wat de engel zei? De ambtenaar zou hem in zijn gezicht uitlachen. 'De heilige Geest? Mijnheer, doe me een plezier, en houd u het nu wel even serieus! Met dat soort grapjes gaat u de rabbi's maar plagen!'

En de ambtenaar schrijft, een beetje gepikeerd, vanwege de zwijgende jonge vader. Jozef, schrijft hij.

En uw beroep? 'Timmerman.' 'Zo, u is

timmerman... Dan had ik het goed geraden. Toen u binnenkwam, zag ik het al aan uw handen! Forse knuisten, als ik het zeggen mag!' Jozef kijkt glimlachend naar de bleke bureauhanden van de man achter het loket. In gedachten ziet hij zijn werkplaats voor zich: zijn timmermansgereedschap, de hamers, de beitels, de planken op latten langs de zolder en de dikke balken rechtop in een hoek. 'En uw vaste woon- en verblijfplaats?' 'Nazareth.'

Jozef aarzelt. Zal ie het zeggen? Zal hij zeggen wat hij allemaal van dit kind weet? Zal hij vertellen wat de engel hem gezegd heeft over deze Jehoshua? Dat het een heel bijzonder kind zal zijn, hoewel je dat misschien helemaal niet van hem zou zeggen; dat Hij zijn volk zal redden van zonden. Eén van de oude profeten had het al aangekondigd: er zou een zoon worden geboren die Immanuël zou worden genoemd: God met ons. "Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij rust op zijn schouder en men noemt hem Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst."

'En hoe laat is ie geboren?'

Jozef denkt diep na. 'Ja, daar vraagt u me wat. Het was in de nacht. Het was midden in de nacht, mijnheer. De herbergier had ons...' 'Ja, laat u maar, ik weet genoeg. Middernacht, zal ik maar noteren.'

Jozef ziet het allemaal weer voor zich. De herders, die vertelden van de engelen en met hun bromstemmen voorzongen wat ze met open monden hadden aangehoord: Ere zij God en vrede op aarde in mensen van het welbehagen. Ja, midden in de winternacht ging de hemel open: Jehoshua, die het heil der

wereld bracht, het antwoord op ons hopen.

'Nou, ik weet genoeg. Zal ik u gelijk maar een uittreksel meegeven uit het geboorteregister?'

Jozef schudt zijn hoofd. Nee, dat moest hij maar niet doen. Het leven is al duur genoeg.

'Nou, dan wens ik verder het beste - en veel succes hè, met die jongen! Jehoshua, toch wel een leuke naam... Sjaloom, en een goede reis naar Nazareth!'

Ik weet - als ik mijzelf nog één keer even mag onderbreken - ik weet natuurlijk helemaal niet of het zo gegaan is. Waarschijnlijk niet. Maar is dat belangrijk? Hoe dan ook: Jehoshua is in Nazareth opgegroeid, een man geworden. Een timmerman, net als Jozef. Jezus heeft planken gehanteerd en balken. Jezus leerde het verschil tussen goed hout en slecht hout. Maar Jezus leerde nog veel meer. Jezus leerde ook dat een bouwwerk alleen maar stand kan houden als het met liefde wordt gemaakt. En toen Hij dat had geleerd, schrok Hij. Hij schrok van de liefdeloosheid die Hij om zich heen zag. Hij schrok toen Hij zag hoeveel mensen splinters zagen in het oog van hun naasten, maar geen zicht hadden op de balk in hun eigen oog. En zo timmerde Jezus aan de weg - totdat ze Hem oppakten en Hem een balk lieten dragen, een dwarsbalk, een kruisbalk. 'Slecht hout', dacht Jezus, toen Hij de dwarsbalk zag. 'Goed hout', zei God, met een bloedend hart, toen Hij zijn Zoon zag hangen. 'Goed hout, dit bloed-hout! Mijn jongen heeft gelijk: het is het slechtste hout dat er bestaat, maar Ik zal er goed hout van maken, bloeiend hout!' En het ís 'goed hout' geworden...

Wereldwijd zie je het afgebeeld: het kruishout. En waarom? Omdat deze Jehoshua niet zomaar een Jantje bleek te zijn. De Eeuwige maakt ruimte - dat betekent die naam. Jozua, de Heer bevrijdt! En waarvan dan wel? Hij bevrijdt ons van onze zonden. En Hij heelt onze wonden. Hij spreekt ons vrij en Hij maakt ons vrij. Al die splinters, al die balken, ze verdwijnen als sneeuw voor de zon, in het licht van zijn liefde. Jehoshua van Nazareth geeft ons weer oog voor de hemel. En oog voor de aarde en al wie daarop wonen. In deze Jehoshua komt God naar de mensen. In deze Jehoshua kun je al iets van het komende koninkrijk zien! Een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven - en Hij zal de vorst van vrede zijn!

Even aarzelt Jozef, op de drempel van het gemeentehuis. Kijkt hij met een timmermansoog naar de deurpost? Mooi stukje vakwerk! Nee, het lijkt erop dat Jozef nog iets heeft vergeten. Schoorvoetend gaat hij terug naar het loket.

De ambtenaar kijkt op van zijn schrijfwerk, een beetje verstoord. Wat moet die Jozef nu nog?

'Zegt u het eens. Toch maar een uittreksel doen?'

'Nee, dank u, er is iets anders, ik ben iets vergeten. Ik bedoel, ik dacht, zou u misschien nog, als het kan, een tweede naam willen noteren?'

'Een tweede naam?'

Jozef knikt.

En de man achter het loket schrijft: Im-ma-nu-ël.

'Zo goed?', vraagt hij dan.

Jozef knikt opnieuw. Jozef glundert. Jozef lacht. 'Ja, zo is het goed, mijnheer! Zo is het helemaal goed! Zo heeft de engel het gezegd en zo zal het wezen, zo moet het zijn - Immanuël, dat betekent: God met ons!'

En als Jozef buiten staat en de terugreis aanvaardt, zingt het door zijn ziel: Jehoshua Immanuël, Jehoshua Immanuël...

U, God met ons, Immanuël

Hoewel wij U de rug toekeerden en ver van U zijn weggedwaald en in het donker U onteerden in doen en laten U bezeerden hebt U ons toch met licht omstraald

Hoewel wij ons aan U niet stoorden en wat U tot ons welzijn zei in onze afkeer niet meer hoorden trok U ons toch met liefdekoorden kwam U ons toch op 't dichtst nabij

Hoewel wij niet meer naar U taalden deed U dit, Heiland, naar ons wel werd U een mens die nimmer faalde maar stervend onze schuld betaalde, U, God met ons, Immanuël.

J. van Veen-Nusmeijer

Het oefenen van tucht in gods huisgezin (5)

D. Het is de oefening van het geweten. Een vereelt geweten is de erfenis van de zondaren. Wanneer de Heilige Geest die ziel uit de doodsslaap opwekt legt Hij hierop het eerst Zijn hand. Hij raakt het geweten aan en dan begint de strijd van de overtuiging. Vervolgens sust Hij het door het met bloed te besprengen en het op Jezus en Zijn kruis te wijzen. Het zien van het bloedende Offer blaast het altijd gedachten des vredes in. Het huivert niet meer, want het ziet dat het bloed van Christus nu juist van vrede spreekt, dan datgene dat het geweten deed huiveren. "Ik zal hun zonden en hun ongerechtigheden niet meer gedenken."

En zo wordt het week gemaakt. Men kan niet zeggen dat de eerste angsten van een ontwaakt geweten een vertedering betekenden. Maar nu zijn de bewuste vergeving van zonden en de met God gemaakte vrede gelijk aan het lichte briesje in het voorjaar ten opzicht van de vorst in de winter. Het is zacht en teer geworden. En toch slechts ten dele. Maar God wil het helemaal vertederen. Hij wil een nauw geweten met betrekking tot de minste of geringste zonde, en ernst met het jagen naar volmaakte heiligheid. Om dit te bereiken bedroeft Hij, en droefenis raakt onmiddellijk het geweten. De dood van de zoon van de weduwe te Zarfath deed onmiddellijk haar geweten ontwaken en ze riep: "Gij man Gods, zijt gij bij mij ingekomen om mijn ongerechtigheid in gedachtenis te brengen?" (1 Kon. 17 : 18).

Als God door de kastijding Zijn vinger op het geweten legt, springt het onmiddellijk op in een nieuw leven. God doet

ons gevoelen Alsof Hij tot ons is neergekomen, alsof Hij nu in ons hart kijkt en een nauwkeurig onderzoek begint. Bovendien laat deze beproeving ons zien hoe God de zonde taxeert. Maar dat zien we pas werkelijk goed in het lijden van Jezus. Maar toch laten de bittere vruchten van de zonde iets zien van hoe Hij over de zonde denkt. Het geweten wordt geoefend wanneer de zonde niet alleen gekend maar ook beleefd wordt. Het is een beleving die met elke nieuwe beproeving dieper wordt. "En zo zij, gebonden zijnde in de boeien, vastgehouden worden met banden der ellende. Dan geeft Hij hun hun werk te kennen en hun overtredingen, omdat zij de overhand genomen hebben. En Hij openbaart het voor hunlieder oor ter tucht, en zegt, dat zij zicht van de ongerechtigheid bekeren zouden" (Job 38 : 8 - 10).

Wat zijn er in deze tijd toch weinig mensen met een teer geweten! En hoe zien we niet dat de Kerk van Christus mee doet met de zonden van de wereld! "Kwade samensprekingen verderven goede zeden". Het is bedroevend te moeten opmerken hoeveel heiligen in het midden van veel ijver, geestkracht en liefde, aan een teer geweten ontbreekt. En daarom slaat God ons en zal Hij ons nog zwaarder slaan totdat Hij het volkomen week en gevoelig heeft gemaakt en het "zelfs de rok die van het vlees bevlek is" haat.

Deze oefening van het geweten is veel belangrijker dan velen denken. God zal niet rusten totdat Hij het bewerkt heeft. En als de heiligen dat blijven veronachtzamen, als ze er niet ernstig om gaan

smeken en niet vechten tegen alles wat het hart hard en ongevoelig kan maken, moeten ze op enkele van de meest harde klappen rekenen die Gods hand tot

nu toe ooit heeft uitgedeeld.

Uit : "Als Gods kinderen lijden"
van Horatius Bonar

Vrede op aarde

"En van stonde aan was er met de engel een menigte van hemelse heirlegers, prijzende God en zeggende : Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen."

Lukas 2 : 14

Als je straks zingt over vrede op aarde, spreekt dat begrip je dan werkelijk aan? Of neem je, eerlijk gezegd, niet de moeite om de bedoeling ervan te verstaan? Blijft het voor jou een wat wazig gegeven omdat het nauw'lijks de werkelijkheid raakt? Geeft het je nooit het gevoel dat er daardoor innerlijk iets in je wordt losgemaakt ?

Vrede op aarde.....het is toch per saldo méér dan een juichende engelenzang, want bij het heil dat God daarin beloofde heb je ook zelf immers alle belang! Hij heeft in Christus daadwerk'lijk die vrede ondanks de chaos weer moog'lijk gemaakt. Maar...daarbij rekent Hij wel op jouw inzet!

Pas als die wetenschap in je ontwaakt ga je de zin van het kerstfeest begrijpen en zal 't voor jou zelfs een uitdaging zijn, daaraan persoonlijk gestalte te geven. Door consequent op je eigen terrein 't engelenlied te vertalen in daden, zodat Gods liefde weer recht wordt gedaan. Vrede op aarde? Het wordt een ervaring, als je de weg van het Kind maar wilt gaan!

*Uit : In Gods nabijheid,
Truus van der Roest.*

Gods Vreemde oudejaarszegen

"Maar Israël strekte zijn rechterhand uit, en leide die op het hoofd van Efraïm, hoewel hij de minste was, en zijn linkerhand op het hoofd van Manasse; hij bestierde zijn handen verstandelijk: want Manasse was de eerstgeborene." Genesis 48 : 14

In dankbaarheid kijken we terug naar het afgelopen jaar. We zijn dankbaar dat God steeds weer opnieuw zegen gaf waardoor wij geholpen werden. Hoewel het met die zegen vreemd aan toe kan gaan, zeker als het einde zoals bij Jakob dichterbij komt. Hij is in Egypte en leeft daar eigenlijk in ballingschap. Hij denkt terug aan het oude verbond dat God met Abraham en Izaäk had gemaakt. Maar die lijn lijkt, nu ze in Egypte zijn, gebroken. God had aan hen het land Kanaän beloofd. Jakob wil niet ruste in vreemde grond. Hij wil ruste bij zijn voorouders in de grot Machpela. Jozef beloofd aan Jakob dat hij hem na het sterven in zijn rustplaats in het beloofde land zal brengen. Zo brengt oudjaar ons tot bezinning dat ons menselijk leven eindig, vergankelijk is. De tijd van het leven gaat voorbij en wat in ons leven gedaan is dit afgelopen jaar neemt geen keer, het is geschied. Velen moesten een geliefde missen in dit jaar en juist op de oudejaarsdag heb je daaraan allerlei persoonlijke herinneringen. En toch mag er op deze laatste dag van het jaar ook Gods zegen meegenomen worden. Zegen van verzoening, van hoop en van uitzicht ook al blijkt Gods zegen vaak vreemd te zijn. Oudejaarsdag valt binnen het licht van

Kerst. Niet de dood, maar Gods genade in Jezus Christus heeft het laatste woord over dit jaar. Jezus is de zegen van Gods plan om een nieuwe brug over de tijd te leggen en ons weer met Hem te verbinden. God als Architect heeft door de Kerstzegen het plan voor Israël en ons al ontworpen. Jakob en in zijn voetspoor Jezus mag de fundering leggen en vol ontzag en adembenemend, verwonderen we ons over de hoogte, de lengte, de diepte en de breedte van dit alles als we letten op Gods vreemde zegen: uit Hem, door Hem en tot Hem zijn alle dingen. Zo gezien is sterven een doorgang tot het eeuwige leven en zijn wij niet somber gestemd. Wij letten niet alleen op Jakob die gaat sterven, maar ook dat hij een nieuwe brug bouwt voordat hij sterft om zijn nageslacht een nieuwe toekomst te geven. Maar het aardse leven loslaten is moeilijk. Kijk maar naar Jozef, hij krijgt het bericht dat zijn vader ziek is en gaat sterven. Of je nu rijk en machtig bent of niet, zo'n bericht krijgen we allemaal een keer. Soms komt het plotseling, zodat je het niet ziet aankomen, soms gaat het met een ziekbed gepaard en kan je afscheid nemen. Maar dat bericht komt. Ook voor Jozef die bezig was met staatszaken komt dat bericht. Ineens beheerst het afscheid nemen van zijn vader hem. Hij gaat onmiddellijk met zijn twee zonen Manasse en Efraïm naar zijn vader Jakob. Van zijn broeders had hij gehoord dat Jakob op bed lag, alles is hem teveel, hij is dodelijk vermoeid. Maar toen Jakob hoorde dat Jozef eraan kwam, had hij zich met alle kracht die hij nog had opgetrokken en is overeind gaan zitten. Jakob wist: ik heb nog iets te doen, ik heb nog een taak. Dat geldt niet voor iedereen op

z'n sterfbed. Hoe vaak sterven mensen onbewust. Bij Jakob is dat anders, hij wil de nog een taak verrichten. Misschien maakt deze geschiedenis bij ons ook iets los zo aan het einde van dit wegstervende jaar. Zet het ons aan het denken en worden we misschien ook nog wel gewezen op een taak die wij nog verrichten moeten. Wat kan dat zijn? Wat is de taak van Jakob? Dat heeft te maken met een soort van adoptie. Jakob wil vlak voor zijn dood nog twee kinderen adopteren: Manasse en Efraïm. Die jongens waren al geboren voordat Jakob met zijn gezin naar Egypte trok, ze zullen nu ruim 20 jaar geweest zijn. Jozef had nog meer kinderen, die na aankomst van Jakob in Egypte geboren zijn. Maar Manasse en Efraïm waren al geboren en die beiden jongens van Jozef wil Jakob nu adopteren en officieel de positie geven van eigen kinderen, aan deze halfbloed zonen geeft hij een aartsvaderlijke zegen. Die zegen wijst terug op Jakobs Godserving in Bethel, die hem herinnert aan Gods goedheid, aan Gods nabijheid en verlossing. Wat God aan hem gedaan had is steeds in zijn herinnering geweest. Jakobs doorgeven van die aartsvaderlijke zegen wortelt in de herinnering aan Gods beloften. Ook wij worden herinnert aan Gods zegen. Hoe heeft God ons niet gezegend in dit jaar? Maar vooral ook dat wij door Gods zegen in Christus aangenomen kinderen zijn, ondanks het vele kwaad dat we hebben gedaan en waar verzoening over gedaan moet worden. Nu is het nog genade-tijd, hebben wij aan het einde van dit jaar misschien ook nog wat te doen nl. vergeving vragen over ons kwaad. Laten we dat niet vergeten. Dat we aan het einde in een rechte verhouding met God komen te staan. Want het leven is niet vanzelfsprekend. Kijk maar naar een volgende herinnering van Jakob voordat hij de zegen uitspreekt over Manasse en Efraïm. Jakobs gedachten gaan terug

naar de plotselinge dood van zijn lieve vrouw Rachel op weg naar Bethlehem. Op zijn sterfbed komt het verlies van Rachel boven. Dit gedenken doet hem pijn. Hier blijft zijn ziel ongetroost. Dat verdriet mag er zeker zijn aan het einde van het jaar. De beide stenen, de opgerichte steen van Bethel en de steen langs de weg in Bethlehem Efrata van Rachels graf houden Jakob bezig tijdens zijn sterven voordat hij de zegen uitspreekt over Manasse en Efraïm. Jakob denkt terug aan zijn leven en telt de zegeningen die hij mocht ontvangen één voor één. In de wetenschap dat het Bijbelse gedenken niet met boekhoudkunde te maken heeft, maar met Gods handelen in de wereld van vandaag en morgen. In het leven met Gods zegen wisselen moeite, verdriet en vreugde elkaar af. Jakob gedenkt aan de moeite van het leven waar God hem doorheen heeft geholpen. God heeft hem als zondaar aangenomen en in dat licht adopteert hij ook de zonen van Jozef als zijn eigen kinderen. Bethlehem het graf van Rachel is genoemd, maar in de Kersttijd wordt naast de dood ook het leven geboren: in Bethlehem wordt Jezus aangekondigd als de overwinnaar van de dood! Door Hem zijn wij gezegende, geadopteerde kinderen van God. Hij doet verzoening! Jakob adopteert de twee zonen van Jozef als zijn eigen zonen. Bijzonder: Jakob wijst deze jongens niet af, ondanks hun 'heidense' moeder. Zo is God ook voor ons. Hij adopteert mensen die nog niet bij Hem horen, hebben wij dat ondervonden? Dwars door onze blindheid schenkt Hij het licht. Dat gebeurt bij Jakob. Zijn ogen waren zo slecht, dat hij Jozefs zonen niet herkent. Vaag onderscheidt hij een paar gestalten, maar weet niet wie het zijn. Jozef moet zeggen wie het zijn. En hij brengt hen bij Jakob, zodat hij ze kan voelen en omarmen. Deze gebeurtenis roept ook herinneringen op aan het verle-

den. Weet je het nog? De oude, blinde Izaäk zit in zijn tent. Dan komt Jakob de tent binnen. Maar Izaäk herkent hem niet en vraagt: wie ben je, mijn zoon? Kom hier dan kan ik voelen wie je bent. Toen ging de grote zegen die Izaäk aan Ezau wilde geven door bedrog naar Jakob. Nu gaat het weer om een zegen. En weer is er een oude, bijna blinde man. En opnieuw krijgt de eerstgeborene de grootste zegen niet, dat is kernachtig. Want de kern wie de grootste zegen ontvangt bepaalt God, dat is een kernachtige zegen. Niet wij mensen bepalen hoe het verder moet met Gods kerk, dat doet God zelf dat is de kern. Hij bouwt zelf nieuwe bruggen over ons oude bestaan. De kern van wat God ons op oudejaarsdag wil leren is, dat Hij zelf verkiest en alle menselijke berekeningen en geschiedenissen doorkruist. Jozef protesteert, nee vader, zo niet. Dat klopt niet, zo niet. Maar dat onderstreept alleen maar de 'vreemdheid van Gods zegen', die niet in het verlengde ligt van ons menselijk weten, maar dragende grond is en een belofte inhoudt. Jakob doorkruist met zijn zorgvuldige voorbereidingen van 'het ik weet het' en een bijzondere helderziendheid, de menselijke bedoeling van Jozef. Jakobs kruiselingse zegen is geen vergissing. Jakobs handen voeren Gods welbehagen uit, dat de heilsgeschiedenis voor Israël uitmaakt. Onze plannen zijn in dit jaar ook zo vaak doorkruist met de regie van God, die zelf ons leven regeert. Is dat kruislings zegenen u, jou ook opgevallen? Ja Jakob zet zijn nageslacht onder de zegen van het kruis, zij zullen een gemeente zijn onder het kruis. Want daar loopt de zegen voor Israël op uit. Kijk maar, in Psalm 78 blijkt dat de eerstgeborene Efraïm uit Jakobs geslacht verworpen wordt vanwege zijn zonde en dat Juda het is die daarvoor in de plaats kwam. Uit Judas stam werd Jezus Christus geboren. Het is het refrein dat door de hele Bijbel heen klinkt: de eerste

worden de laatste. De laatste worden de eerste. God zet onze wereld voortdurend op zijn kop. Niet Ezua, maar Jakob. Niet Manasse, maar Efraïm. Niet Efraïm, maar Juda.

Niet de sterksten, maar de zwaksten. Niet de Farizeeën, maar de zondaars. En daarom is de Bijbel een voortdurend protest tegen waar onze wereld vol van is. Ga het maar na in je eigen leven en vraag je hierbij op de jaargrens af, hoe je dat in het nieuwe jaar kan verbeteren. Niet vol zijn van allerlei wereldse zaken en dingen, maar vol zijn van God, je door Hem te laten zegenen opdat je ook voor anderen een zegen kunt zijn. God breekt oude bruggen af om nieuwe aan te leggen om daarmee verbinding met ons te maken. De kern is: Hij zelf is de Architect en wij aanbidders zijn adembenemende wonder dat Hij voor ons in de nieuwe brugfunctie van Jezus Christus heeft verricht. God is door Jezus Christus als brug naar ons toegekomen in al onze zwakte is Hij aan ons verschenen om ons rijk te maken, te vernieuwen tot aangenomen kinderen van God en aan ons de zegen van verzoening te geven. Dat vreemde handelen van God en die vreemdheid van Gods zegen wijzen op zijn dragen in liefde om zijn belofte aan ons te vervullen. Dat het zo gebeurd op een vreemde wijze breekt onze trots en zelfbewustzijn, om ons in nederigheid te laten knielen bij de kribbe en het kruis van Christus. In onze wereld moeten we iets verdienen, ook van dit jaar maken we de balans op: is het mee of tegengevallen? God werkt niet volgens dit schema. Zijn schema is niet gebaseerd op iets van ons, ik kan alleen maar leven van Gods zegen. Zijn zegen roept ons in herinnering waarom we werkelijk gezegend zijn, dat is Gods liefde!

*Benschop
ds. C. Bos*

Vertrouwen op God

Vertrouw op Hem te aller tijd, o gij volk! Psalm 62:9a

Een nieuw jaar gaan we binnen. De Heere heeft in het afgelopen jaar ons allen nog gedragen en verdragen. Op de grens van het oude en nieuwe jaar wordt de balans opgemaakt en vooruit gekeken. Wat zal het jaar van onze Heere 2023 brengen? Wat zal Zijn weg zijn met ons, met mij?

David is ook mens en kan niet in de raad van God kijken. Hij mag zich met een gerust hart aan de Heere toevertrouwen. Hij vertelt ons vanuit zijn persoonlijk leven Wie de Heere is. God is mijn toevlucht, hoog vertrek, rotssteen, heil, verwachting. Als een refrein klinkt het ons tegemoet: 'Ik zal niet wankelen.' Daarom zal ik niet wankelen, omdat die God aan mijn rechterhand is.

David is ook een mens geweest als wij. Hij weet zich omringd door moeiten en zorgen. Dat is in de psalm duidelijk te merken. Mensen die David misschien in een kwaad daglicht willen stellen. Of, hem echt kwaad willen doen. In ieder geval willen zij hem van zijn troon stoten. Liegen en bedriegen is hun dagelijks beroep. Wellicht herkenbaar in je leven. Als je bedrogen wordt, of meegesleurd wordt in een spel van leugen. Verderop horen we van de verzoeken van macht, aanzien, geld. Kortom, je kunt op mensen niet bouwen en de zekerheden van je leven kunnen van het ene op het andere moment wisselen en alle grond onder je voeten wegslaan.

Vertrouw op Hem te áller tijd! De tijden wisselen zich af in het leven. Het water kan je al tijden aan de lippen staan en

de nood hoog zijn. Diepe wegen kunnen er zijn. Het verlies van een geliefde, je broze gezondheid, je blijvende beperking. Lachte eerder de zon me toe, het lijkt wel iedere dag duister. En, als staat de zon hoog aan de hemel, wat kan het geestelijk mistig zijn en volstrekt duister. Dat je om je heen tast naar houvast. Laten we niet vergeten de tijden van vrede, vreugde, voorspoed. Dan houdt het vertrouwen op de Heere ook niet stil en is het blijvend nodig.

Vertrouw op Hém! Helder, duidelijk, klare taal. Want God bedriegt niet en met Hem kom je nooit bedrogen uit. Hij spreekt een woord en tweemaal hoor ik het. Je zou het kunnen interpreteren als: God spreekt en belooft en Hij komt het na. Wat je hoort, zie je of merk je op. Van Hem ís verwachting. Op Hem kun je aan. Op Hem kun je bouwen. God wil geloof in Zich oproepen en laten oefenen in vertrouwen op Hem. Dat betekent dat je het vertrouwen op mensen, geld en goed moet loslaten. Gelukkig dat te leren en te beoefenen in de weg van Zijn Woord en Geest. Altijd. Onder welke omstandigheden, in welk tijdsgewricht, dag en nacht, jaar in jaar uit, op zondag en in de week, als je werkt of vakantie viert, bij gezondheid en ziekte, in leven en sterven!

Volk van Israël, zegt David, bij de Heere kun je ook je hart uitstorten. Dan mag je stil worden bij God. Met alle nood en zorg die er kan zijn of komen, is er bij de Heere rust. Het loopt Hem niet uit de

hand, en voor Hem is geen nood te groot. De weegschaal openbaart het gewicht van al die tegenstanders: lichter dan de ijdelheid. Voor mij geen beginnen aan, maar de Heere weet raad met ze. Wat heerlijk om je toevlucht te nemen onder de schaduw van Gods vleugels. In de Heere Jezus Christus is Hij een Schuilplaats voor gevaren en zal Hij mijn ziel voor benauwdheid trouw bewaren. In Christus is er vergeving, verzoening, verlossing, hoop en verwachting. De Goede Herder weet de weg, zelfs door het diepe dal van de dood, blijft Hij er bij, gaat Hij mee, weet Hij de weg, want Hij is voorgegaan op Golgotha.

Het diepste wat ik bij de Heere mag zoeken en vinden is niet alleen dat Hij voor het leven hier zorgt en alle tegenstand aan kan. Maar, bij Hem is vergeving van al mijn zonden, om Christus' wil. Bij Hem is geborgenheid voor tijd en eeuwigheid.

Mag u deze Heere door Christus Zijn Zoon kennen? Ben je er al mee vertrouwd geworden, dagelijks je toevlucht tot Hem te nemen en alles van het leven in Zijn handen te geven? Dat maakt het werken gemakkelijker, het studeren lichter, het zijn op ziekenbezoek hoopvol, en wanneer we bij een begraafplaats komen, geeft Hij troost en vrede die boven ons verstand uit gaat. God tilt er boven uit. In de duisternis is Hij het licht.

Lezer, wie u bent, door welke diepe wegen de Heere leidt: vertrouw op Hem! Wat geeft het rust om je levensweg op de Heere te wentelen, om je leven aan Hem toe te vertrouwen. Hij zal het doen. Zo is immers én immer mijn ziel stil tot God, van Hem wacht ik een heilrijk lot; Hij zal Mijn Rotssteen wezen.

*Kesteren,
Ds. A. Snoek*

Beste lezer,

Heel wat ouderen zijn bang om te vallen en dat lijkt terecht, want ongeveer 30% van de mensen van 65 jaar en ouder valt eens per jaar en 15% twee keer per jaar of vaker. Het aantal 65-plussers dat na een val op de spoedeisende eerste hulp belandt, is in

10 jaar met 40% gestegen zo blijkt uit cijfers van VeiligheidNL. Dit vallen kan veroorzaakt worden door duizeligheid, een stoornis in uw evenwichtsorgaan. Vandaar dat ik deze keer niet zozeer wil ingaan op het vallen maar vooral informatie wil geven over dit orgaan.

Evenwichtsstoornis is elke stoornis die het evenwichtsorgaan in zijn werking belemmert. Het is vaak een symptoom van een onderliggende aandoeningen. Mensen met een evenwichtsstoornis staan minder stabiel op de voeten, struikelen of vallen sneller, kunnen moeilijker trappen nemen en zijn vooral onzeker in het donker qua lopen. Vooral ouderen hebben vaak last van dit gevoel van onstabieleit. Dit gevoel van onstabieleit kan verstrekkende gevolgen hebben. Zo kan er bij sommige mensen een angst ontstaan die een te grote rol gaat spelen, waardoor ze niet meer zo snel de deur uit durven te gaan. Het gevolg is

dat deze mensen te weinig aan lichaamsbewe-ging doen, waardoor de conditie en balans verminderen. Het risico op vallen of struikelen neemt daar-door ook nog eens toe. Ik vermoed dat het bovenstaande niet onbekend voor u is al hoop ik dat u het nooit zelf meege-maakt heeft. Ter informatie: eerst een uitleg van ons evenwichtsorgaan.. Het evenwichtsorgaan ligt in het binnen-oor. Omdat het heel kwetsbaar is, ligt het verscholen achter het rotsbeen. Het evenwichtsorgaan bestaat grofweg gezegd uit 2 delen: de drie halfcirkelvormige kanalen en de twee otolietorganen. De informatie vanuit de halfcirkelvormige kanalen en otolietorganen bereikt de hersenen. Ze leveren een belangrijke bijdrage aan het in standhouden van het evenwicht bij stilstand en beweging. Daarnaast zorgen ze voor een stabiele blik tijdens het maken van bewegingen met het hoofd. Door het evenwichtsorgaan hebben we dus een bepaald evenwicht. We weten erdoor hoe we moeten staan en dat we niet zomaar omvallen. Toen ik dit weer las dacht ik: wat zijn we als mensen toch wonderlijk geschapen. Aan alles heeft de Heere gedacht! Dan komen we bijna automatisch op het volgende. Wat kunnen de oorzaken zijn van een storing in ons evenwicht? Het kan natuurlijk dat we onvoldoende gegeten hebben of iets te snel uit ons bed of uit de stoel op wilden staan. Daar hebben we allemaal weleens last van. We voelen ons even wat duizelig, maar het is zo weer over en komt ook niet meer terug. Maar als u er meerdere malen per week, dus vaker, dit merkt? Ga dan beslist even langs de huisarts. Want de oorzaken hebben niet altijd te maken met problemen in het evenwichtsorgaan zelf. Het kan namelijk zijn dat uw bloeddruk niet goed is. Het gevolg van een verlaagde bloeddruk (op zich veel beter dan een te hoge bloeddruk) kan zijn dat

wanneer iemand opstaat het lichaam en de bloeddorstrooming zich niet snel genoeg aanpassen aan de nieuwe houding.

U kunt ook ongemerkt last hebben van suikerziekte, van diabetes mellitus. We hebben er allen weleens over gehoord. Dit is een chronische stofwisselingsziekte die gepaard gaat met een te hoog glucosegehalte in het bloed. Bij diabetes mellitus is het lichaam niet meer in staat om glucose goed te verwerken. En als u dan een laag suikergehalte heeft kunt u op dat moment duizelig zijn en mogelijk flauwvallen.

Veel mensen op oudere leeftijd zien slechter dan vroeger als gevolg van staar, netvliesbeschadiging of een verhoogde oogdruk. Wanneer u hier last van heeft dan is het moeilijker om uw evenwicht te bewaren. Maar misschien is uw huidige bril niet meer helemaal goed ...

Sommige medicijnen vergroten de kans op vallen. Bijwerkingen zoals bloeddruk-daling, spierverslapping en slaperigheid kunnen hiervan de oorzaken zijn. Dus het is goed om hier navraag over te doen bij de apotheek of uw huisarts. Ook kan het voorkomen dat plotseling één van de evenwichtsorganen niet meer goed werkt. Het gevolg is dat diegene een plotselinge, heftige duizeligheid ervaart. De hele wereld lijkt te draaien. Op dat moment kan diegene niet meer rechtop blijven staan. Meestal gaat dit gepaard met misselijkheid. Dat u dan contact op moet nemen met uw huisarts is duidelijk. Ook heeft u op zo'n moment wat hulp van uw kinderen, burens of vrijwilligers van de kerk nodig. Want het risico dat u valt is erg groot. Tijdelijk gebruik maken van een rollator kan steun geven!

In sommige situaties schuilt er achter de evenwichtsstoornis een ernstiger iets. De ziekte van Ménière, dementie of een beroerte. Maakt u zich zorgen, bespreek

het dan altijd met de thuiszorg (als deze bij u komt) of met uw huisarts. Blijf niet met uw vragen rondlopen!

Wat kunt u zelf doen? Een belangrijk iets is om het risico op vallen te verkleinen..

Controleer uw woning of er geen vloerkleden of snoeren losliggen.

Controleer of er voldoende verlichting is. Dit geldt ook voor in de nacht. Laat anders een ergotherapeut eens meekijken in uw huis. Diegene kunt u via de huisarts vragen.

Zorg er ook voor dat er niet al te veel meubilair in een woning is; creëer zoveel mogelijk loop- en zichtruimte.

Let ook op kleding en vermijd bijvoorbeeld gladde sloffen, hoge hakken of

een kokerrok. Goede schoenen met een duidelijk profiel zorgen voor een goed contact met de ondergrond.

Blijf bewegen. Bij onvoldoende lichaamsbeweging neemt het evenwichtsgevoel af en vermindert de conditie. Met oefeningen kunnen mensen hun evenwicht en spieren weer trainen, waardoor u meer vertrouwen krijgt in uw eigen stabiliteit. Vraag ook hierover advies bij de huisarts, de praktijkondersteuner of iemand anders met een zorgachtergrond die u kent.

Gebruik uw stok en/of rollator ook in huis. Zet 'm in de avond bij uw bed. Ik wens u een veilig thuis toe

*Met een vriendelijke groet,
Marianne Tanis*

Colofon

Dagelijks bestuur van de stichting:

Ds. C. Bos, voorzitter,
PKN (hervormd) Benschop
Ds. J.A.H. Jongkind, secretaris,
PKN (hervormd) Langerak
Dhr. M.C. Paul, penningmeester,
PKN (hervormd) Dirksland
Ds. A. Snoek, PKN (hervormd),
Kesteren
Ds. J.P. Boiten, eindredacteur,
Christ. Geref., H.I. Ambacht

Eindredacteur:

Ds. J.P. Boiten, Antoniuslaan 53,
3341 GA Hendrik Ido Ambacht,
Tel. 078 2000 512
Tevens adres voor kopij.
e-mail: j.p.boiten@solconmail.nl

Medewerkers:

Ds. J. Belder, PKN (hervormd)
Harskamp
Mevrouw M.A. Tanis, Christ. Geref.,
Goedereede

Dr. A.A. Teeuw, PKN (hervormd),
Ridderkerk
Ds. J. Willemsen, PKN (hervormd)
Dirksland

Abonnementen:

Dit blad verschijnt in de eerste week van elke maand (10 maanden van het jaar);

Alle chronisch zieken kunnen dit blad gratis ontvangen; de abonnementsprijs is € 10 per jaar; het banknummer is: NL40 INGB 0000 9389 39 ten name van Stichting Kracht naar Kruis te Den Haag; mailadres voor algemene berichten info@krachtnaarkruis.net; opgave nieuwe abonnees en adreswijzigingen aan:

abonnee@krachtnaarkruis.net of
Ledenadministratie Kracht naar Kruis,
Philipshoofjesweg 15,
3247 XR te Dirksland.

Alle informatie over KNK kunt u vinden in www.krachtnaarktuis.net

